

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 268.

Femte Session.

84de Møde.

Torsdagen den 9de Februar.

(Forts.)

Kirke- og Underviisningsministeren (forts.): Det Gnefte, som under et saadant Lovprincip kunde gjøre, at Skolebestyrelsen kunde forsvare at nægte en saadan Frihed, var, at Forældrenes Kaar vare saaledes, at de ikke villigvis kunne forlange den Lettelse, hvortil der var givet Afgang; thi at Skolebestyrelsen vilde sige, at det Princip i Almindelighed er urigtigt, at et Barn paa t. Ex. 9 Aar, der har gjort en for sin Alder passende Fremgang, fritages for Skolen, kan vel ikke være muligt, naar Loven først har erklæret det for rigtigt. Der maatte altsaa være Grunde i det personlige Forhold, som gjorde, at Forældrene ikke fik den Fritagelse for deres Børn, som de forlangte. Men det er ogsaa vist, at, naar Skolebestyrelserne faae en saadan Frihed som den omhandlede, ville de blive bestormede fra flere Sider om at give Tilladelse til at benytte denne Frihed. De ville være udsatte for mangfoldige Fortrædeligheder og Ubehageligheder ved at nægte den, og altsaa vil det factiske Resultat uden tvivl blive, at alle de Forældre, som ønske at have deres Børn hjemme eller at sætte dem i Tjeneste for $\frac{1}{2}$ Aar, ville, naar Barnet hidtil har været slittigt i Skolen og gjort tilstrækkelig Fremgang, kunne faae det fri endog i det 8de, 9de eller 10de Aar, men at dette i sig selv er fordærveligt, forekommer mig at være meget klart udviklet af flere ærede Talere. Det er vist ubestrideligt, at den Kundskab, som et Barn, der er 8 eller 9 Aar gammelt, har faaet i Skolen, og som ikke i sit Hjem kan faae nogen yderligere Underviisning, at den vil være aldeles

tabt, om det et halvt Aar er ude at tjene. Det er ogsaa meget klart vist, at det vilde være til stort Besvær for Skolelæreren og til Hindrer for Skolegangen. Det er af en æret Taler oplyst, hvorledes det er en aabenbar Misforstaaelse, naar den ærede Ordfører mener, at her blot er Tale om Skolelærerens Bequemmelighed; her er ogsaa Tale om hvad der kan være tjenligt for Underviisningen, og Underviisningen i sin Heelhed vil lide ved, at Skolelæreren skal beskæftige sig med de forsømte Børn i den Tid, han burde beskæftige sig med de øvrige Børn. Ogsaa den hele Slutningsform, som den ærede Ordfører her har brugt, og som idelig bruges ved andre lignende Leiligheder, at Skolelæreren er til for Skoleunderviisningens Skyld, og hverken Børnene eller Forældrene til for Skolelærernes Skyld, har aldeles ikke noget Værd. Det er netop i Skoleunderviisningens, i Forældrenes og Børnernes Interesse, at Skolelærerens Existens bliver nogenlunde taalelig; og, naar man altsaa besværet den ved at paa lægge ham et nyt og forøget, og derhos fortrædeligt Arbejde, ved paa ny at bibringe de Børn, som i et halvt Aar have været forsømte, den Underviisning, som de allerede tidligere have faaet, saa vil dette ogsaa være til Skade for Skoleunderviisningen. Det hører virkelig til Skoleunderviisningens, Forældrenes og Børnernes Lære, at man ikke gør Livet altfor besværligt for Skolelærerne, og man er aldeles ubesøjet til at sige, at den, der argumenterer mod de Besværligheder, man underlægger Skolelærerne, derved blot feer paa denne Stands Magelighed og Bequemmelighed og ikke paa det, som er Hovedsagen, paa Underviisningens Lære. Der er gjort enkelte Endringsforslag, som jo vistnok indeholde meget betydelige Forbedringer i det Forslag, som er